

Den anden ting var, at når vi lavede denne skattereform, som jo laves af hensyn til fremtiden for at sikre velstanden i det danske samfund til den dag, hvor krisen er slut, og vi på ny kommer til at mangle hænder på arbejdsmarkedet, så skulle vi også bruge den offensivt i forhold til den aktuelle situation, altså fuld finansiering, men løbet offensivt i gang, sådan at vi til en start gav mere ud, end vi krævede ind. Det var den anden forudsætning.

Den tredje del af rammen var så, at det her billede skulle males med en vis hurtighed, primært jo fordi at når denne krise langt hen ad vejen i øvrigt også hviler på psykologi, altså på, at mennesker, som i øvrigt ikke er i risiko for at miste deres job, og som har udsigt til stor fremgang i deres rådighedsbeløb på grund af lønforhøjelser og skattelettelser, ville det være klogt at få fjernet den usikkerhed, der jo altid knytter sig til at diskutere skat, så hurtigt som muligt. Altså skatkestop, en offensiv indfasning og et hurtigt forhandlingsforløb. Det var rammen.

Hvis man kunne se den ramme for sig, ville man se, at der altså var fri maling. Men man gad ikke engang gå hen til staffeliet, og det har jeg sådan set tænkt meget over. Jeg har tænkt rigtig meget over det, og indtil i dag har jeg kun kunnet finde en forklaring på to af elementerne. Det er jo oplagt, at når ikke man vil være med til at tegne et skattebillede inden for en ramme, der hedder, at billedet skal stå i lang tid, så er det jo altså, fordi man er imod skatkestoppet, og fordi man ikke ville give den binding, det løfte til danskerne, at de kunne regne med, at det så blev ved det, vi aftalte. Man ville forbeholde sig retten til at komme igen og kræve ekstra ind. Det er jo til at forstå, og det tror jeg også det er for danskerne, som de er flest. De ved nu, at der er en opposition, som, hvis de får magt, som de har agt, altså har lysten til at lade skatterne stige.

Det andet er, at det jo kan være svært at forstå, at danskerne ikke må få flere penge mellem hænderne. Det kan jo være svært at forstå, at de familier, der måske sidder lidt klemt økonomisk, ramt af midlertidig arbejdsløshed, ramt af bankrenter, der på et tidspunkt gik i vejret, ikke skulle have mulighed for at kunne stabilisere deres økonomi ved at få en fremgang via en omlægning af skattesystemet. Men det kan jo kun forstås derved, at man siger: Vi ved bedre, den rigtige måde at håndtere borgernes økonomi på er ved at få pengene ind i egne folketingslommer og så lade dem blive der og at agere på vælgerens vegne. Det er måske til at forstå alligevel.

Så er der det med hurtigheden. Det har jeg aldrig kunnet forstå. Men dag for dag står det alligevel klarere for mig. Nu er det halvanden måned siden, vi lavede en aftale, og vi ved endnu ikke noget som helst om, hvad det var, vi skulle have forhandlet med Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet, hvis forhandlingerne ellers var ført videre. Her halvanden måned efter er der, selv om spørgsmålet er stillet igen og igen, jo ikke bare antydningssvis et svar på, hvad det er for en nuance i maleriet, der skulle laves om. Er det det der med mellemskatten, der er den store forbrydelse, altså at der er 2 millioner danskere, der nu slipper for mellemskatten? Er det det, der er galt? Er det det, at 350.000 danskere nu slipper for at betale topskat, der er galt? Vi får intet svar, vi får intet svar.

Jeg bliver bare nødt til at sige, at jeg trækker det her frem som et symptom på tingenes tilstand, altså at hvis man skal have det brede samarbejde, så fordrer det jo altså, at man starter med at gøre sin stilling klar.

Derfor må jeg også skuffe hr. Willy Søvndal, når hr. Willy Søvndal nu sådan glæder sig over, at nogle skulle have erklæret ham krig. Det kan jeg klart dementere, for vi fører kun krig mod uvenner, og vi ved simpelt hen ikke, om vi er venner eller uvenner, fordi vi ved intet om, hvad Socialistisk Folkeparti i virkeligheden mener. Så for nærværende vil jeg så bare forbeholde mig retten til både krig og kærlighed. Det kommer, når det kommer, og det kommer, i takt med at hr. Willy Søvndal vil åbenbare for resten af verden eller i hvert fald da bare denne lille eksklusive skare, der sidder her – vi kan lade det blive mellem os til en start – hvad det egentlig er for en politik, Socialistisk Folkeparti vil føre, for vi ved det jo ikke.

Kl. 17:39

Hvis vi skifter spor, kan vi jo tage retspolitikken, hvor hr. Willy Søvndal sådan kredsede lidt om, om regeringen har forskellige holdninger. Det tankevækkende er jo, at hvis man studerer Socialistisk Folkepartis retspolitiske præstationer, er de jo hurtigt til at overse, for de er fuldstændig entydigt gået ud på, at man har trykket på den røde knap, hver gang regeringen har foreslået retspolitiske stramminger. Gang efter gang efter gang har man trykket på den røde knap, indtil man så sprang ud og for en stund – på grund af, kan jeg forstå, en helt ekstraordinær situation – havde et helt ekstraordinært synspunkt, som man måske havde eller måske